

ALTEIA: UN NOU MÓN

Jo no sé per a vosaltres, però per a mi, el final del dia és sempre esgotador: després de sis hores en l'institut queden un milió de deures, treballs per acabar, exàmens per estudiar..... És massa !!!! Però no em queda altra que tirar endavant.

De camí a casa sentia una oloreta molt agradable a menjar, era l'evidència que ja hi havia arribat, però estava tan abatut que no m'abellia fer res, bo sí, estirar-me al llit i fer el gos una mica. Vaig entrar de puntetes.

-Joaaan! Vine a dinar- va cridar, la meua mare que començava ja a impacientar-se.

Mon pare ja estava a taula i no li agrada ni miqueta esperar.

- Té nassos la cosa!. Sempre l'últim a taula parà – Va dir-me rabiós i tamborinant la taula amb els dits.

-Bon dia i bon profit!. –Vaig contestar-li. Sabia que el disgust no li dura molt.

Acabarem de dinar i em vaig anar a la meua habitació amb la panxa plena, disposat a jugar al joc nou que m'havia comprat el meu oncle. Per fi estava instal·lat quan de sobte algú va trucar a la porta.

-Joan vés i obri la porta!- Va cridar la meua mare.

És ben curiós que sempre em toca a mi obrir la porta.... Però qualsevol es queixa a casa meua!.

Quan la vaig obrir no hi havia ningú, tan sols un paquet estrany amb una sobre. El vaig agafar i mentre el duia a la meua habitació, vaig llegir la nota que hi havia dins.

Deia així:

-“Enhorabona! Has sigut triat per a ser un dels quatre “beta testers”.

Era un manoll de nervis !!!! Un calfred em va córrer per l'esquena . En arribar a l'habitació amb un gran somriure continue obrint el paquet. Hi havia un joc, no ho vaig dubtar, vaig encendre la meua consola i només posar el joc dins de l'aparell vaig sentir un pessigolleig recurrent el meu braç esquerre i, immediatament després, estava sent absorbit pel joc a poc a poc; primer els braços, vaig tractar d'eixir de la meua habitació, però de sobte les meues cames desaparegueren també, i seguidament, tot jo vaig ser teletransportat.

-Desperteu-vos!- Estava cridant repetides vegades un ancià damunt d'una roca.

Vaig despertar enmig d'un bosc, al voltant meu hi havia tres persones més, dues xiques i un xic.

-A la fi, un que es desperta. Podries ajudar-me a despertar als altres? - Va dir-me mentre tossia l'ancià de pòmuls marcats i orelles menudes.

Note com tremole, i la insuportable sensació de centenars de formigues recurrent-me per dintre tot el meu cos fa que redole per terra. Però no dubte a fer el que em mana, m'alce i tracte de despertar-los però no hi havia forma, llavors observe que tots tenien moltes picades als peus .

-No puc despertar-los..... i, què són totes aquestes picades tan estranyes?.-

Pregunte a l'home vell.

-Els ha picat el mosquit del somni i només es despertaran amb un elixir energitzant. – Va contestar-me l'ancià.

I dit açò va començar, amb l'estrany elixir, a ruixar el nas de cadascun dels que estaven dormint com marmotes, mentre cantava:

-“Hu na nana! Hu na nana! Desperteuoooo!”- Va cridar i modulant la veu va continuar:
-“Obriu els ulls, Obriu els ulls”...

Es van despertar tots d'un bot.

-Què passa? - Van dir tots quasi alhora

-Benvinguts a Alteia joves aventurers, el meu nom és Mahnou, sóc un savi que habita en aquest bosc esperant l'arribada dels guerrers que s'enfrontaran al terrible Sohke, i que alliberaran les terres d'Alteia i després regressaran a casa. Ara Presenteu-vos intrèpids aventurers!.- Va dir deixant anar una rialla alegre.

Caram!!! aventurers, guerrers, una barreja de plaer i por em va embravir, el mire de cara i:

-A mi em diuen Joan.- Em vaig presentar davant de tots.

-Jo Perla.- Va dir la noia força atractiva de cabells platejats i llargs.

-Jo sóc Mònica- Va continuar la seua companya amb veu calmada. Lluïa pèl curt i castany amb un barret de maga que li donava un aspecte com a mínim curios.

-El meu nom és Leonard però podeu anomenar-me Leo.- Digué l'últim noi, que semblava ser molt més corpulent i alt que jo.

Després de presentar-nos el savi ens va explicar que necessitàvem armes amb les quals defendre'ns dels perills que ens esperaven. Arribarem a una petita cabana al costat d'un llac.

-Passeu, passeu. Ací tinc les armes que necessiteu per a la vostra peripècia – ens mostrà Mannou.-

N'hi havia una espasa lleugera al costat d'un escut, un bastó de mag i un llibre ple d'encanteris, unes pistoles de pedra molt curioses i un mandoble, espasa molt pesada que sols es pot utilitzar amb dues mans. Jo vaig triar l'espasa lleugera i l'escut; Perla va triar les pistoles; Mònica, el bastó de mag i Leo es va quedar amb el mandoble.

-Ara que ja en teniu les armes llegendàries, necessiteu aprendre a utilitzar-les.

Mahnou, el savi, va traure uns ninots de palla, Leo i jo començarem l'entrenament amb èxit, sorprenentment notàvem com si haguérem nascut amb una espasa a la mà; Perla disparava amb una certesa i precisió com si fóra un soldat; i mentre Mònica, es llegia el llibre com si dominara l'idioma en el qual estava escrit.

-Bé, sembla que no necessiteu entrenar, utilitzeu les armes estranyament bé. Amb els anys no he perdut facultats per a saber triar als millors guerrers.- Va dir Mahnou.

-Doncs ja podem anar a derrotar al Sohnke?- Va preguntar confiadament Perla

-No, veureu, cada 428 anys Sohnke torna a aparéixer per a tractar de conquerir Alteia, cada vegada que apareix es fa més fort, l'última vegada va aconseguir derrotar a tres dels quatre triats com guerrers, només un dels quatre va aconseguir tancar-lo dins del castell d'Hatelia com a últim remei amb un encantament. Eixe guerrer sóc Jo.

Però no ens queda molt de temps, els aliats de Sohnke estan preparant el seu alliberament. Per la meua banda no ha deixat passar cap minut, dedicant tot el meu temps a planificar com derrotar-li definitivament i venjar els meus companys, però com vegeu, ja sóc molt vell com per anar a lluitar, l'única cosa que he pogut fer ha sigut recuperar les armes llegendàries, però no les gemmes que fan que les armes siguin

invencibles.

Vaig mirar l'empunyadura de la meua espasa i era veritat, hi havia un buit on semblava anar la gemma que Mahnou buscava .

-Doncs haurem de recuperar les gemmes- va dir Leo molt convençut.

Mentre ens contàvem historietes i ens coneixíem millor al voltant de la foguera es va fer de nit.

-Ja basta de parlotejar tant que demà tindreu una llarga aventura, bona nit- Va dir Mahnou mentre se n'anava a dins de la seua cabana.

Ens vam adormir al costat del foc per a evitar que el mosquit del somni ens picara una altra vegada.

Vaig ser el primer a despertar-me, llavors vaig despertar a la resta de companys.

-Desperteu-vos, que avui hem de recuperar les gemmes màgiques- Els vaig xisclar

-Bon dia- va dir Mahnou

-Bon dia- Vaig respondre juntament amb la resta. Crec que ningú dels cinc hem dormit gens ni miqueta aquesta nit.

Encara no havíem creuat ni mitja paraula quan el vell començà a dir:

“És hora de posar-se mans a l'obra, fa molts anys, un ogre que viu en una cova a l'est d'aquest bosc, em va atacar i em va furtar les gemmes màgiques, per tant haureu d'anar a recuperar-les ”.

I així va ser, vàrem anar a la cova, on estava el monstre, era un ogre molt gran, lleig i gros.

Ens vam esmunyir per una obertura. Leo i Mònica començaren el descens mentre Perla es queixava: “- Uf!! No em puc creure que estiga fent açò!!!! “A mi també m'agradaria saber que estem fent ací.- Li vaig contestar.

Observaren en silenci, tots tremolaven presos dels nervis però la sort estava amb nosaltres la Fera estava dormint, no hi havia perill, així que vam aprofitar per a recuperar les gemmes sigil·losament.

Mentre tornàvem a la casa de Mahnou amb les gemmes recuperades de forma pacífica, es va escoltar el crit de desesperació de l'ogre en adonar-se que ja no tenia les pedres precioses i màgiques, i vàrem començar a fugir corrent com si no hi hagués un demà. Quan arribarem el savi es posà a introduir les gemmes en les armes màgiques.

Passaren els dies mentre seguíem tractant de fer un pla per a derrotar a Sohnke.

Va arribar el dia en el qual a la fi derrotaríem a la malvada criatura i regressaríem a casa.

Estàvem molt emocionats i alhora amb una grandíssima por, perquè derrotar a tan gran i poderós ser malvat no hauria de ser gens fàcil.

-Per què tens eixa cara tan pensativa? Animat home!- Va dir Leo molt confiat.

-A veure, quin és el pla?- Va preguntar Mònica.

-Tu estaràs darrere amb Perla, utilitzant els teus conjurs de sanació i Perla disparant a la cara del monstre, mentre jo i Leo atacarem els peus per a tombar a la bèstia i tindrè avantatge sobre la batalla. Vam arribar al castell d'Alteia on Sohnke estava pres, es podia sentir una aura molt estranya.

Vam entrar i vam començar a lluitar seguint el nostre pla, tot anava segons el planificat, jo i Leo tombàvem a la bèstia mentre Perla disparava rafegues de bales d'energia. La bèstia anava enfadant-se i atacant de formes més impredecibles, tant que va aconseguir trencar-me el braç amb el qual sostenia l'espasa, el dolor era molt fort, però sort que Mònica em va llançar un conjur de recuperació. En un tres i no res el meu braç ja estava recuperat. Leo va aconseguir tombar una altra vegada a la bèstia, aquesta vegada vaig atacar i tallar-li el coll donant fi a la batalla.

La bèstia va explotar i des de dins va aparèixer un portal.

- És el moment, aprofitem per a escapar i tornar a casa .-Va dir Mònica.

-Crec aquest és un adéu- Vaig dir.

-No sigues tan depriment, ens tornarem a veure- Va afirmar Perla.

-Ja... Sí- Vaig dir mentre travessava el portal i m'acomiadava de tots

Em vaig despertar en el meu llit amb el cap adolorit.

-Quin somni més estrany- Vaig pensar.

Damunt de la meua taula hi havia un missatge què deia:

-“Gràcies per haver jugat a la versió experimental D'Alteia: un altre món”.-

En llegir el missatge es va esborrar com si fóra màgia.

Avui 5 d'octubre de l'any 2036, el primer joc de realitat virtual d'immersió total ha sigut llançat al mercat i he conegut a una xica que s'anomena Perla. Que curiós!

